

		;
		I

وروین خودا ندا زه کلهدا ریه و درماره خدا خربر استشیخی کوشید و درخی سیح عیسی این مریم خرام ىمەخرىسا دگانىشەلمان رىدونىڭىيىث قائل نشويە (اَ بْ وابْرُبُومُ الْقُدْسُ راخدانخوا ازاین گفتار شرک زانستیده تبرست که خرخدای کمتا خدا فی نبیت . خدامُنتره و مرزارتس نرزندی باشد ، مرحه دراسما ن زمین ست مهد کلک وست خدا تنها یکهمانی مهمومو دام كانى ست 💮 مركزمىيدا زىندۇ خدا بۇدن با واستىكاف ندا ردۇفرمشتىكان ئىقرىبىنى ر مهند کی امُعَمر فیذ ، وہرکس زیند گی خدا سر سحد و دعوی برتری کند زو د باشد کہ خدا ہمہ را بسوی خوا محثور زوردی میں سرکدایان اوردہ ونیک و کا رشدہ حجر وثوا سب اُورا ما کا لم میدمبر ر. ونفضل خود بران میا فرایه و هرکس (ار نبدگی خدا) سرسحی وسرکشی کر**د ه** اُ ورا بعذا بی دروک مُعذَّب خوا مِفرمود وخلق مر (نحات)خودُ خرخدامبيچگيه را يار و با ورنخوامند ای مردم برای (بدایتِ) ثنا زجانبِ خُدابُرا نی محکم آمد رسولی بایات مُعِجرات فرساً ده شد) و نوری مابان شافرسساً دیم _(۱) میس انکه نجداگرویه نه و باوتمواشد نمرود مجاگاه رحمت فضل خود (یغیمشت ب_ه بری) انها را درا در دوراه را رمبری ناپین اینمبل از تو در باره کلاله (یعنی برا در وخوا سرمدری مدری ا دری) فتوی امنگو ن مُداجِنین فتوی مید مرکه ، هرگا ه کسی مبرر و فرزند مرکث قه اُدراخو هری شدور اصفت اوامیرا روا هر

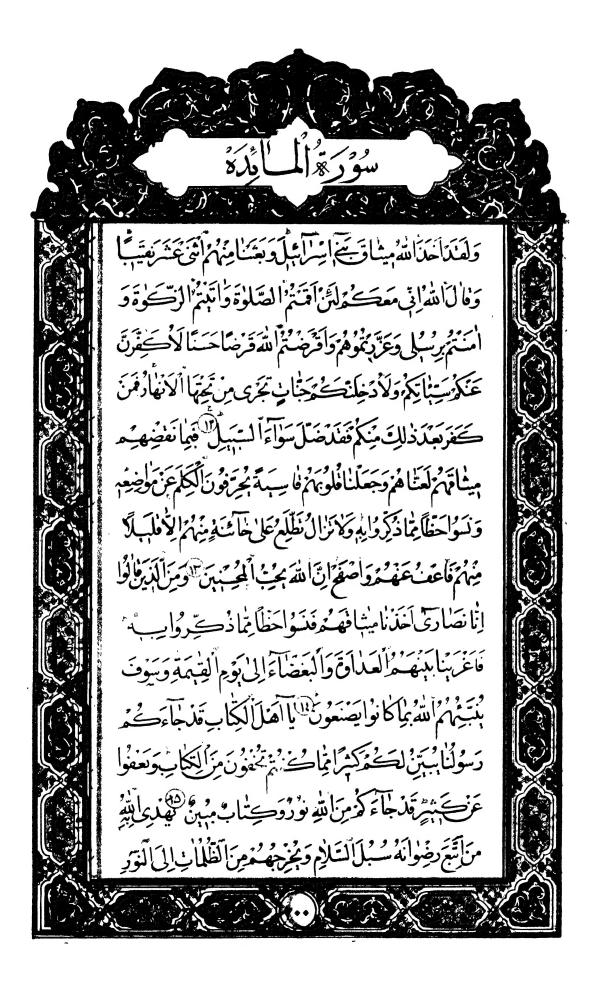

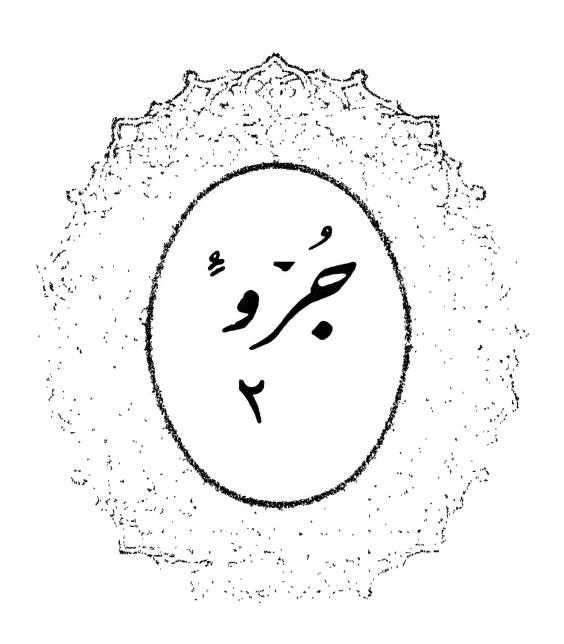
رو بمهمرام مند . میرحرا مهت سرحوا بی دیخیرکر . ن ایجوت ن. با ارمندی ا کندن شاخ رون هم مر برمینموروهٔ درند کا ن خرا برا که ملّا برکه کرده **امث** مرح ر نراکه رای رئیکشد دا زاکه تیر اقتمت مکنید رسمی نود درجا مبت که یُون درا مری مُرد شــنـد (غُدام رکره) وتیر کری منوشتند (غدامنی کرد) انگاهتر با دیم رخته و کی تقرعهرون ورد طاب تا این شا را بخد کال رسانیدم در شانغت ا کا مرکز و مهترین ب . يقصدُّنا چنريٰ رانحه حرا مرشده مركب شوو (حق برا پیخت ُغر دکه ، خدا سارنحشا مذ ی بیغمبرار توسول خوابهٔ دکر د که مرا نها چیرحلال کرویه ، کوبرایشا سرحه کنره ست حلال شده ونرحلال شده مسدى كدسكان كأرئ موخياً مركه انها أنحه خدا بثما ما دوا دمها موز دسل صيدي مِرایهٔ ما گاه ار بخور ژنام خدا را را نصیله دکنیه (برگام صید) گهر نید) دا رخدا تبرسد که خدار و دنجها مخلق کناچ زُن رسایٰ لکتاب (دصور کیشامُرت مهراً زا مهیدُ انها نم لاکار نبا ورفیق در تخییش و را ر این کا جورخ در آما کرده در خرانش کا را نع امرود ﴿ این العاص خوا میدا کا بنور کردستها (الفیکیشر مراه کا فرزور کی در آما کرده در خرانش کا را نع امرود ﴿ این العاص کا میدا کا روز پرید دست را مرفی پید

وسرویا دا مارا مدگی امسحکنید واکر حنب ستید اکفره شوید (غیال نسید) واکر باریا میافر ماک به دوما کی ارتفارا قضا و حاحتی دست دا ده ویا بازمان میا شرت کر ده به وا سنامیو . (ما رسمال بضربنید) در بنصورت نجاک ایک ویا کرزیم کنید ، با خاک صوت و دستها رام کخنسید . خدا (در دین هیچونیخی مرای شا قرازخوا بد دا و کومنجوا به ماشارا پاکیزه گروا نه نومت را برشا ما مکنب باشد کهشکرا دیجای آرید (سی و یا و کنید فمت خُدا را که بشاا رزانی د ژست عهد ا وراکه باشارست وا رکر و (که اطاعت مرا وکنید) انگاه گفتید امرتوراشنيديم وطاعت توپش گرفتيم بهل خداتبرسيد كه خدا به نيات قلبی اندثيلی و و في شااكاه أست ﴿ اى اللِّيان وراه ِ خدا يا يدا رواستُوا ربُوه و وربراير عل علم شما کوا ه عدالت راستی و درستی بهشسید والبتّه نیا بدعدا و تِ کر دسی شما را س برآن دا ر د که ازطریق عدل بیرون روید ، عدالت کنید که عدل تعوی نر بخترا زمر^ل ا عدا لت ما به وا سامس برنگی درمیز کا ری ست) وا زخدا تبرسسد که خُد التّبه سره مکنیدا گاه ای خدا با نکه ایمان آورده د کا نیکوکرده اندوعده امرزس و و اجرعطیمفرمو د هست ﴿ اَنَّا كُهُ كَا فَرَسْدُ مُدُواْ مَا شَصْرًا رَا كَذِيبُ كُرُ وَمُدَا نَهَا إِلَّنَّ مَ خوامندود ﴿ الْيَالِمِينَ لَوْ الْمِيمِينِ الرَارِخُودِ ، الْكَا ، كَدَّرُ وَيَ مَتَ يُحْكَامُنَهُ مُورِسِينِهِ فِذَا رست سنم نها ارشاكوا مزدبس رخت بدنا خلق ، وبا بال مان دنطرنح بن شمته تها برخار وكنه ا

ا از "کشر " بخگر تهران - خیابان دی دو داه مهندس وسیلهٔ تلفن شماده ۲۳۸۸ ه - روز ی چهارشنبه میشر ۴۰ود